

nei, jeg bør efter Livrenteanstaltens Natur sige: nødvendig — følges ved en saadan Anstalt, hvorefter det kan blive en forholdsvis meget uhenigtsmæssig Maade at erhverve en Forsørgelse for de Paagjældende paa. Seg gjentager, at det er umuligt at undgaae at erkjende, at det er et reent Omkost, der skabes, naar det er Statens egen Anstalt, der under Statens eget Ansvar skal udbetale de for Statens egne Penge kjøbte Forsørgelser. Saa maa man, som sagt, mange Gange hellere ganske simpelt sige: „de og de Forsørgelser ville vi tilsikre de Personer, der staae paa den og den Maade i vor Tjeneste.“ — Seg for mit Bedkommende fastholder imidlertid tillige, at det, ligegyldigt hvorledes det saa end staaer med de andre Lovforslag, ialtfald vil være overordentlig lidet hensigtsmæssigt at lade det omhandlede Princip faae Indpas i de Lovforslag, der endnu er Tale om at gennemføre, og det forekommer mig idetmindste at være aldeles rigtigt at standse det ved det foreliggende Lovforslag og tage det ud deraf. Seg skal endnu kun bemærke, at det jo ingen Ulykke vil være, hvis den her foreslaaede Lov ikke gaaer igjennem, da den nuværende Lov dog er bedre, endog ikke saa lidt bedre end den, som man vil faae herigjennem.

Finansministeren: Med Hensyn til det Ord „bedre“ veed jeg ikke, hvad det ærede Medlem nærmest tænkte paa. Seg antager, at en Lov, hvorved man faaer Forretningerne ordnede paa en mere hensigtsmæssig Maade og tillige opnaaer en ikke ubetydelig Besparelse, dog maa siges at have visse Fordele, og jeg troer derfor ikke, at man kan kalde den bestaaende Tilstand „bedre“. — Med Hensyn til den Betragtning, som det ærede Medlem stillede i Spidsen af sit Foredrag, nemlig at det med Hensyn til Besparelsen fremfor alle andre Maader er det Rigtige at spare paa de store Summer, maa jeg være aldeles enig med ham; men jeg kan ikke følge ham, naar han stiller det i Modsetning til at spare paa de smaa. Seg troer, at en forstandig Statshuusholdning søger at spare baade paa de smaa og paa de store Summer, men jeg vil indrømme, at det er vigtigere at spare paa

de store, og min Bistand dertil skal det ærede Medlem ikke savne i ethvert Tilfælde, hvor jeg anseer det for foreneligt med høiere Hensyn at gjøre det. — Naar det ærede Medlem omtalte, at Regulativet var ubekjendt, saa er det ganske vist, at dette Regulativ, som først skal udarbejdes, jo maa være ubekjendt; men jeg vil dog tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at lignende Regulativer ikke ere ubekjendte i vor Administration, og dersom det ærede Medlem vil henvende sin Opmærksomhed paa, hvad der af Indenrigsministeriet allerede for over et Aar siden er indført ved de Jernbaner, som drives for Statens Regning, vil han der kunne finde et Forbillede for saadanne Regulativer, som viser, hvorledes de kunne indrettes paa en meget tilfredsstillende Maade. Den Meningsforstjel, som fornemmelig fremtræder mellem det ærede Medlem og mig, kan concentreres i en Paastand af det ærede Medlem; men forinden jeg gaaer ind derpaa, vil jeg dog i Parenthes bemærke, at, naar det ærede Medlem udtalte sig, som om vi sagde til Nogen: Vi knappe dig 5 pCt. af, saa er dette ikke Tilfældet; vi afsnappe ikke Nogen en eneste Skilling af det, som han nu har, det er alene med Hensyn til Fremtiden. Men det ærede Medlem siger, at, naar jeg siger til en Mand: „Seg giver dig 500 Rd., men jeg forlanger af dig, at der skal indeholdes af din Løn 5 pCt. til Selvforørgelse og til Forsørgelse af dine Efterladte“, saa giver jeg ham i Virkeligheden kun 475 Rd. (Andræ: Og en Udgift.) Ja; men deri ligger Grunden til Uenigheden mellem det ærede Medlem og mig. Min Paastand er den, at, naar jeg giver en Mand, navnlig en gift Mand, 500 Rd., saa giver jeg ham dem ikke udelukkende til at fortære af og klæde sig for, men han faaer dem ogsaa til at sørge for sin Alderdom og for sine Efterladte. Det er dette Punkt, som det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke har opfattet tilstrækkelig skarpt, nemlig at den Tanke, der her har fundet Udtryk — og det er ikke efter mit Initiativ, skjøndt jeg vedsender mig den — er den, at den første Pligt for enhver Mand, naar han paa nogen mulig Maade kan det, hans uafviselige Pligt